

SENTENÇES

Comprensió lectora



3

Cap a la Vall dels Reis

Raspa va acabar de desdejunar-se abans que sa mare i va pujar a la terrassa del *Florence*. No va ser l'únic; alguns passatgers havien tingut la mateixa pensada i ocupaven la barana de proa, o bé seien en silenci, com si assistiren al ritual de l'eixida del sol.

Les primeres clarors del dia començaren a il·luminar les aigües quietes del Nil. Molt lentament, les siluetes dels vaixells i els edificis es feren visibles. L'espectacle era encisador i el silenci, quasi absolut. Si no fóra pel vol d'alguna au matinera, hauríeu dit que tot ésser vivent encara dormia a Luxor. Un moment després, s'escoltaren les veus dels primers muetzins invitant a l'oració des de la megafonia dels minarets i, a poc a poc, tot es posà en moviment, com si aquells cants foren una ordre perquè la ciutat i el riu despertaren al nou dia.

Encantat en l'espectacle, Raspa va recordar son pare. De segur que encara dormia a l'hotel on s'havia allotjat. Quan li telefonaren al mòbil la nit anterior, ja semblava més resignat, però amb poques ganes de parlar. Només volia sopar i anar-se'n a dormir. De res va servir que Àngels l'incitara a aprofitar l'estada a Madrid per a anar al teatre que tant li agradava: «Mira, crec que Albena, la companyia del teu cosí, hi està representant una de les seues obres. Sí, ja sé que l'has vista! Però, què hi fa? Ix, passeja, visita algun museu... Per favor, Rafel, no em faces patir». Ell digué a tot que sí i que seguiria els seus consells.

Unes veus tragueren Raspa dels seus pensaments.

–Anem, o farem tard a l'autobús.

–Sí, anem-hi. Hassan va avisar que fórem puntuals.

Eren Oriol i Montse, la parella de novençans que havia conegut a l'aeroport i que s'havien instal·lat en l'habitació contigua.

–Sí, de segur que ma mare ja deu estar esperant-me...

Abandonaren el vaixell i corregueren cap a l'autobús, situat enmig d'una corrua llarguíssima d'autobusos turístics. Efectivament, Hassan apressava els últims passatgers i Àngels ja esperava asseguda, amb una pamela de palla al cap que ocupava mig passadís.

–Mare, per favor! Ets l'única que porta barret. El sol encara no ha eixit!

–No m'importa. Posat és com menys em destorba. I, mira, en porte un de tela per a tu –anuncià mentre regirava la seua bossa de mà–. El vols ja?

Raspa rebutjà l'oferiment i va preferir esperar fins que arribaren a la vall.

–La previsió meteorològica de la CNN ha anunciat temperatures per damunt dels quaranta graus –comunicà Hassan–. Sort que l'autocar porta nevera i aire condicionat, però vostés preparen barrets i usen crema protectora.

El guia es mantingué conversant amistosament amb tothom fins que baixà de l'autobús per atendre un militar que el reclamava des de la porta. Poc després, tots dos hi pujaren. Sense dir ni piu, el militar ocupà la banqueta al costat del conductor i el guia féu un gest com de resignació al mateix temps que anunciava:

–No s'inquieten. No hi ha cap problema. El nostre autobús ha estat escollit per a portar un dels caps de seguretat del comboi.



La caravana d'autobusos es posà en marxa. N'hi devia haver més de cinquanta, els uns darrere dels altres, entre els quals s'intercalaven *jeeps* amb soldats disposats a defensar-los d'un enemic fins aleshores invisible.

Després de mitja hora de camí entre camps de blat verd i de canya de sucre, la caravana començà a endinsar-se per una vall flanquejada de muntanyes d'escassa alçada, terra resseca i sense rastre de vegetació. La carretera es feia cada vegada més estreta i sinuosa. Hassan agafà el micròfon per a explicar que estaven entrant a la Vall dels Reis, lloc on es concentrava el major nombre de tombes faraòniques de tot l'Egipte.

–I les piràmides? No soterraven els faraons en piràmides? –va preguntar algú des dels últims seients.

–Sí, però no tots els faraons triaren una piràmide com a última residència. És cert que les piràmides són els monuments funeraris més vistosos però, precisament per això, foren objecte de saquejos i robatoris, ja en aquells temps. Per aquesta causa, els faraons de dinasties posteriors buscaren soterraments més discrets i difícils de localitzar pels lladres i saltejadors. O, almenys, això és el que pensaven. D'aquesta manera, podien conservar eternament els tresors que omplien les seues tombes.

–I el famós Tutankamon on està? –preguntà Raspa a sa mare.

–A la Vall dels Reis. D'ací a uns minuts podrem baixar a la seua tomba. M'hi acompanyaràs?

–No.

–Però, home! Anit vas dir que volies donar-li records i ara dius que no. Per què?

–Molt fàcil, mare, perquè ara mateix no m'abellix visitar una tomba, encara que siga la d'un personatge famós. He recordat que una tomba és sempre un lloc ocupat per un mort i, ara per ara, els morts i jo no ens dirigim la paraula.

Àngels s'autoadministrà el que ella anomenava «una dosi extra de paciència». Estava convençuda que l'adolescència era una etapa difícil i, fins i tot, necessària, però les contínues contradiccions del seu fill la treien de polleguera.

La carretera acabava quasi al fons de la vall, en una ampla esplanada on aparcaven els autobusos. Una vegada hi hagueren arribat, Hassan començà a lliurar-los els tiquets d'accés al recinte i de seguida començaren a sentir la calor extrema que inundava la vall.

Malgrat la grandiositat que suscitava el seu nom, a Raspa aquell lloc li resultà tan inhòspit i polsós com una pedrera; mai no hauria pensat que es trobava al principal cementeri de faraons poderosíssims.

JOSEP MILLO. *El verí de la cobra*
Edicions Bromera

Josep Millo (l'Alcúdia, 1946) és llicenciat en filologia anglesa i professor, a més de ser autor de diverses novel·les juvenils, com ara *L'enigma dels prismàtics*, *Viatge a l'Illa Gran* o *La mort espera a Varsòvia*. També ha conreat la poesia i l'assaig i amb *El verí de la cobra* va guanyar el XV Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil.

1. Llig bé el primer paràgraf i explica què deu ser el *Florence*. Raona la resposta.

.....

.....

2. On s'esdevé l'acció del relat? Troba en el text totes les referències.

.....

.....

3. Classifica aquests personatges en principals i secundaris.

Raspa, Hassan, Àngels, Rafel, Oriol, Montse

Principals	Secundaris
.....

4. Completa amb els noms dels personatges anteriors.

És la mare de Raspa:

És el protagonista del fragment:

Parella de novençans que Raspa i Àngels coneixen a l'aeroport:

Marit d'Àngels:

5. A Raspa li fa vergonya que sa mare porte barret, però segons la previsió meteorològica, qui és més assenyat dels dos? Per què?

.....

.....

6. Hassan parla amb un militar abans de posar en marxa l'autobús. De qui es tracta?

.....

7. Quines mesures de seguretat hi ha en l'expedició?

.....

.....

8. Busca notícies actuals sobre l'Egipte i escriu si les mesures de seguretat del comboi estan justificades. Qui pot ser l'*enemic invisible* de què parla el text?

.....

.....

.....

9. En què consistia l'excursió programada?

.....

.....

.....

